

samfund, skal jeg gøre hr. Bent Bøgsted opmærksom på, hvis han ikke er klar over det i forvejen. Det vil sige, at Dansk Folkeparti går ind for, at der er pensionister i det her land, der lever for et beløb, der er væsentlig lavere end dagpengeniveauet. Det synes jeg er interessant.

Så vil jeg sige, at jeg synes måske, at det er flot nok med hr. Bent Bøgsteds ord. Det er jo ikke den eneste sammenhæng, hvor vi hører undskyldningen om ikke at støtte nogle ting, for så griber Folketinget ind i overenskomsterne. Det var sådan set det, i hvert fald en tredjedel af hr. Bent Bøgsteds tale drejede sig om, altså at man ville gribe ind i overenskomsterne.

Derfor synes jeg, at det er en væsentlig indrømmelse fra Dansk Folkepartis side, at det her ikke er et overgreb på den danske model, og at det her ikke er et overgreb på arbejdsmarkedets parter. Tværtimod var det faktisk arbejdsmarkedets parter, der endnu før vi kendte systemet med arbejdsmarkedspensioner bad om at få noget lovgivning på området. Det synes jeg er en væsentlig indrømmelse af få. For selvfølgelig vil arbejderpartierne i det her Folketing, nemlig Socialdemokraterne, SF og vi, ikke gribe ind over for den danske model.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Der er en ting, der er helt klart, og det er, at vi i Dansk Folkeparti også er ansvarlige over for økonomien. Vi skal have økonomien til at hænge sammen, modsat hvad fru Pernille Rosenkrantz-Theil skal. Det er så nemt at sige, at alle skal have det samme, og alle skal af med det samme, og så får vi det samme ud af en pulje. Det er det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil gerne vil. Det er det her samfund, hvor der ikke er nogen, der tjener mere end andre og har mere end andre at bruge.

Vi må erkende, at der er forskel her i Danmark, og det er der uanset, hvordan man bærer sig ad, og det er ikke det system, som fru Pernille Rosenkrantz-Theil ønsker, men at vi alle sammen skal være ens. Det er diktatur, fru Pernille Rosenkrantz-Theil ønsker på den måde, og det går vi ikke ind for i Dansk Folkeparti.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

Det er helt bestemt en vigtig problemstilling, som er rejst med dette beslutningsforslag fra SF. Der er jo ingen tvivl om, tror jeg, at vi alle kan være enige om, at alle ældre naturligvis skal sikres et fornuftigt økonomisk grundlag for deres tilværelse. Men det er jo også væsentligt så at analysere problemet lidt mere: Hvad er det egentlig for et problem, der i givet fald skal løses?

Som jeg forstår SF's problemformulering, er det, at der bliver større forskel på indtægtsgrundlaget mellem pensionisterne i medfør af, at der er nogle, som sparer op til pensionen, altså har en arbejdsmarkedspensionsopsparing. Men det er der jo ingen der bliver fattigere af: Der er jo ingen, der bliver fattigere eller dårligere økonomisk stillet ved, at der er nogle andre, som sparer mere op end tidligere.

Købekraften for den fattigste pensionist bliver jo ikke ringere af, at der er nogle flere, som sparer mere op i arbejdsmarkedspension og dermed får en større købekraft. Konsekvensen af det er alene, at der altså er en større spredning mellem dem, som sparer op, og dem, som ikke sparer op, når de, som sparer op, sparer endnu mere op, end de gjorde før. At der er endnu flere af dem, som sparer op, og færre af dem, som ikke sparer op, betyder selvfølgelig også, at nogle kan føle, at de altså er isoleret i økonomisk forstand i en situation, hvor de ikke har andet end de offentlige ydelser. Men tilbage er altså den konklusion, at der er ingen, der bliver fattigere; der er ingen, der får en lavere købekraft end før.

Op så er der jo, skal man også huske, en række ordninger, der sikrer, at der er en højere ydelse til dem, som ikke har andet end folkepensionen. Derunder er der jo også indført ordninger, så man får sat penge til side i ATP i perioder, hvor man har overførselsindkomst.

Så vil jeg gerne slå en ting fast, og det er, at uanset at vi kan være enige om, at alle skal have et rigtig fornuftigt grundlag for deres tilværelse i alderdommen, så skal det naturligvis også være sådan, at det kan betale sig at spare op. Hvis vi fjernede incitamentet til at spare op ved at sige, at de, der ikke sparer op, bliver sikret en lige så god økonomisk stilling som dem, der har sparet op, ved at staten supplerer deres økonomiske grundlag op med en opsparing, som de ikke selv leverer; så er der jo ikke noget som helst incitament til at spare op, og det skal der